

зи звѣрь, който бѣ по-напрѣдъ назначенъ да го раскъса. Исполнотѣ-лесатыйтъ гладиаторъ Нигеръ не знаеше че бѣше съсѣдъ на лъва.

Свѣткавицата откры образа на звѣра и на чловѣка, но и на двамата звѣровитата природа бѣше са вече опитомила.

Лвътъ даже са примѣкваше до гладиатора, като да търсеше другаръ, а гладиаторътъ не са оттеглеваше отъ него, но стоеше си на мѣстото и трепереше; възбунтуваніето на природата, като бѣ раскъсало обыкновенныйтъ свръскы, изличило бѣ и най-малкытъ слѣды отъ враждебство и умраза.

А когато описваныѣ лица са намѣрваха подъ страшното покровительство на сводоветѣ, минж испрѣдъ храма глѣбны носяща една глота състояща отъ мжжѣ, купно и жены. Тѣ бѣхъ Назаряне, единъ скокъ душевентъ, скокъ свѣрхчловѣческый, ако и да ты не отиѣняване съвършенно отъ уплашваніето, отпѣждаще обаче всякой страхъ отъ туй священно тѣхно сепваніе. Тѣ вече бѣхъ обржгнжи да нѣрватъ, по едно заблужденіе, което бѣше прѣобладавало въ първыѣ християны, че свѣршеніето на свѣта бѣше вече близу, и че бѣше настанжлъ вече очакваныйтъ часъ.

— Тежко и горко на васъ! выкаше велегласно най старыйтъ водитель на онѣзи глота. Видте! Господъ слѣзва за да вы сжди. Небето праща знаменія на земята огненыйтъ си дѣждъ, тяжело и горжо на васъ чловѣци богати и силны! тяжело и горко на идолослужителя, на оногозъ който обожава скотоветѣ, тяжело и горко на онѣзъ които проливать крѣвь, и имѣ е драго да гледать сыноветѣ Божии въ послѣднето имѣ съ мжжы издѣхваніе. Тежко и горко на блудницата дщера на морето, тяжело на нея!

Въ едно отъ честыѣ прѣсякнованія на буйныя онѣзи дѣждъ, Главкъ растушаше Юна, като ѣкъ насърдчаше за да пжтувать; тѣ стояхъ на крайното стѣпало на сводоветѣ двояще ся и въ сумнѣніе и видѣха близу до тѣхъ единъ старецъ, който носеше едно вретище съ пары на едното си рамо и са крачаше колкото можаше подпиранъ съ другата си рѣка о рамото на единъ глѣбны носящъ момѣкъ. Главкъ позна че тѣ бѣха баща и сынъ, единътъ сребролюбивъ, а другыйтъ разблуденъ и развратенъ.

— Тате, казваше сынътъ, ако не вървишь по-скоро принуденъ съмъ да тя оставя, инакъ и двама са намѣрвамы въ опасность.

— Кога е тѣй, сынко, нди си ты съ богомъ, а остави баща си на честѣтъ му.

— Но не трѣба да умрѣ отъ гладъ; дай ми парчкытъ си, и момѣкътъ искаше да грабне вретището.